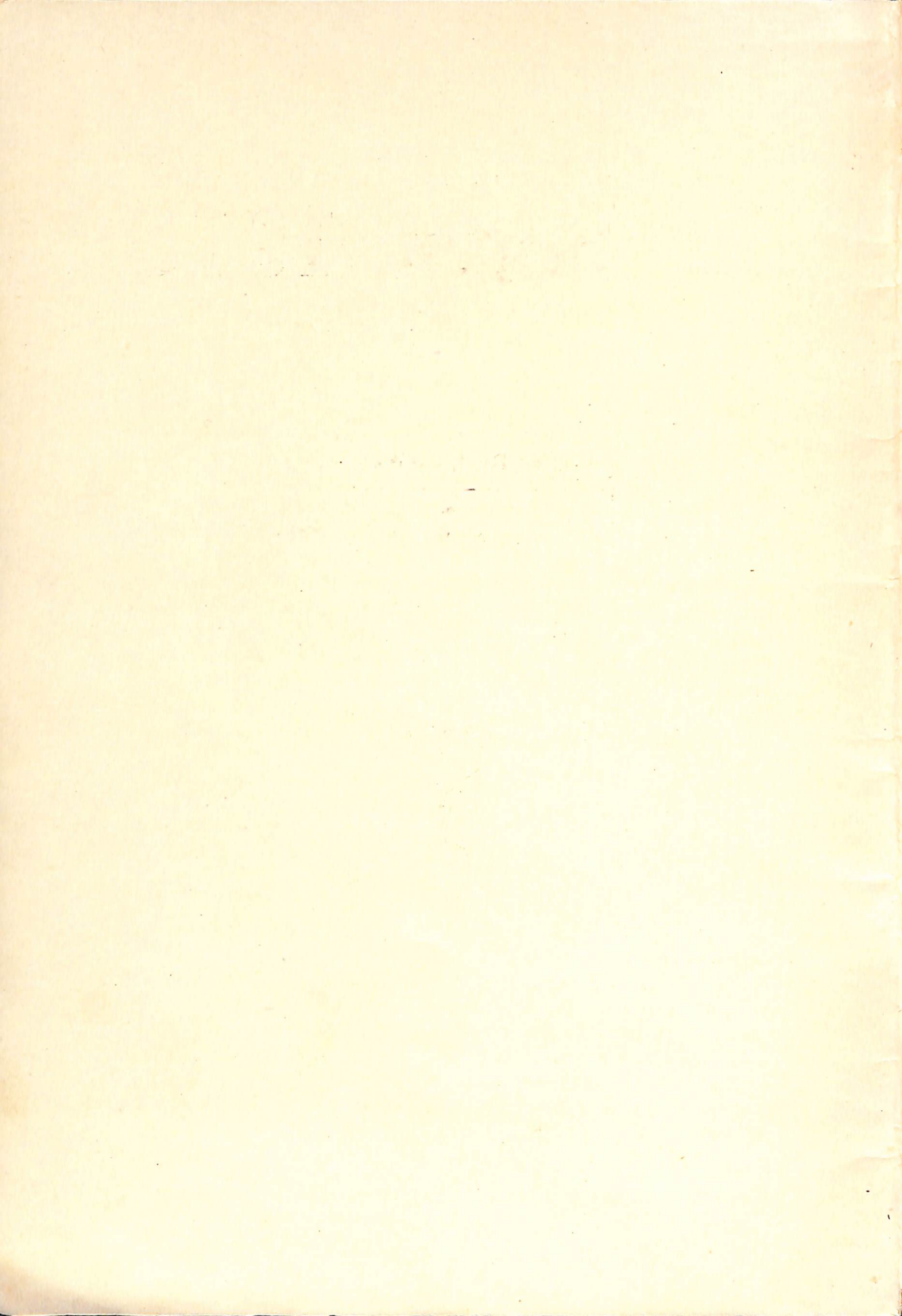

DANELAGS
JULEBOG
1918

I JORDENS SKYGGEDALE.

ER er én af vore Julesalmer, der byder Guds Engle velkommen til Jordens Skyggedale.

Mens jeg skriver dette, taler Kanonerne højt fra Nord-søen til Alperne, og Bajonetterne er blodige. Vi kan ikke høre det og sé det, men vi véd det. Og vi véd, at der er Mennesker, der vaander sig. Først tænker vi paa de saarede. Og saa paa dem, Sorg har saaret. De slagne vaander sig, men ogsaa de, der stikker en Fjende ned, gør det. For det er tungt at skulle slukke et andet Menneskes Livslys; en forfærdelig tung Nødvendighed. Fra Morgen til Aften er éns Bord næsten fyldt af Beretninger om Krigen og Betragtninger over den, men om *dette* tunge staar der ikke noget. Ogsaa i Tavsheden kan der imidlertid ligge et Vidnesbyrd, som de gamle sagde — et *argumentum e silentio*. Det er godt at tænke paa dem, der skal dø, og bede for dem, hvis man kender den Kunst. Mon der er nogen, der beder for dem, der skal bringe *andre* den beske Drik?

Den fuldstændige Tavshed om dette Emne er vistnok et Vidnesbyrd om, hvor tung netop *den* Side af Krigen er. Et Ord om det kunde maaske saare dybere end noget andet. Saare bløde Sind dybere, end de kunde taale. Det *skal* jo gøres, og vi takker dem for, at de har gjort det, og vi har bedt saa mindeligt om Sejr ved Hjælp af deres blodige Vaaben. Og vi gør det endnu, lige til den er vunden. Mange af os gav næsten Klæderne af vor Krop. Men de derovre gav titusind Gange mere.

Derfor har ogsaa jeg tiet — med de andre. Jeg har ikke turdet sige et Ord om det. Men i Dag er det d. 9. November; om faa Timer venter vi saa sikkert at høre om Fjendens knusende Nederlag og Vaabenhvile. Saa drister jeg mig til at nævne det. Jeg gør det for at kalde paa Glæden og Taknemligheden over, at vor Ungdom fra nu af, eller i hvert Fald inden ret længe, med Guds Hjælp

maa slippe for voldelig Død — og tillige for den Sorg at skulle volde andre Døden.

Det er sket mere end én Gang i Verdenshistorien, at ét Menneskes Fald blev mange til Fald. Det er ikke helt sandt, at Mennesker altid dør én ad Gangen. Saalænge der er Fællesliv til i Verden, er der ogsaa fælles Død. En eneste Mands Død betyder tit, at en Kvinde og en Flok Børn maa i hvert Fald drikke dybt af Dødens Bæger, selv om de maaske ikke tømmer det helt til Bunden. Bittert nok endda, saa bittert maaske som et blodigt Saar, der aldrig læges. Og det, synes jeg, gør Krigen dobbelt tung.

Og kan ikke noget af det fineste og bedste i én komme i Fare, naar der ubarmhjærtigt skal slaas ned? Jeg tør næsten ikke skrive om det, og jeg tør heller ikke tie, hvad enten saa det sidste Skud for lange, lange Tider bliver skudt i Morgen, eller der kaldes til Kamp paany i Aar og Dag. Der er mange Slags Saar, der skal læges foruden dem, Kirurgerne kan tage sig af. Er Sindet brudt, hjælper det ikke saa meget, at Legemet lappes sammen. Vil Danelag, saa lille det er, være med til at samle Kræfterne om Bevarelsen af vort dybeste Aandsliv og *deres*, der maaske har lidt Skibbrud, fordi de oplevede den Rædsel, vi andre ikke har oplevet? Den bedste Tak, vi kan byde vore Stridsmænd, er vel nok den, at vi giver os saadan hen i Brugen af og Kampen for det, vi elsker, saa de, naar de kommer hjem til vor Lejr igen, ikke finder Aske og døende Baal, men luende Blus.

Saa byder vi de Engle velkommen, der har Solskinsklæder paa. Vi takker Gud, fordi Lyset fra det høje har besøgt os for at skinne for dem, som sidder i Mørke og i Dødens Skygge, for at lede vore Fødder ind paa Fredens Vej, som der staar i det gamle Evangelium.

Der er dybe Skygger nok. Der er baade Synd og Sorg og Kulde. Der er Fattigdom og Hjemløshed. Der er timelig Nød og aandelig Nød. Men der er Lægedom for det altsammen i hans Følge, som kom herved Julenat. I Jesus er der Frelse fra Død, og i ham alene. Han har givet os Ordet, som frelser fra Død. Det Frelsens Ord fra Gud er Sollyset over vor forkomne Slægt. Det Sollys, vore Skyggedale egentlig længes imod. Vi vil aabne vore Hjerter for det i Jesu Navn. Glædelig Jul!

C. P. Højbjerg.

DEN 11. NOVEMBER 1918.

DENNE store Dags Morgensol skinner hen over Papiret, hvorpaa jeg skriver disse Linjer. Den skinner ind i Millioner af Menneskehjærter. Om én kunde fange den Hymne, der løfter sig fra Jord i Dag, samle alle de Hjærters Jubel i et mægtigt Kor! Ja, der er én, der kan, Han, der sidder højt over Sol paa sin Konningestol, og — Englene tie og smile!

Nu tier Kanonerne, nu ruller den sorte tunge Sky bort, der har ligget over Verden i over fire Aar. De staar saa levende for mig, de usle Hytter, jeg saa' i Bjærgene i Tennessee med de smaa Flag i Vinduerne, somme bar én Stjerne, somme to, somme flere, — og de staar lige saa levende for mig, de stolte Rigmandspaladser, hvor de samme Flag lyste fra Vinduerne. De smaa Flag fortalte om et Fællesskab mellem Rig og Fattig, der i Dag er et Fællesskab i Glæde og Tak. Hvilken Taksigelsesdag, hvilken Jul der bliver i disse Hjem! Det er begyndt nu — Taksigelsesdagen venter ikke paa Præsidentens Proklamation i Aar; Julen venter ikke paa Solhverv. Det er allerede bleven Solhverv for Hjærterne bange.

Men ikke mindre levende staar de Flag for mig, hvor de blaa Stjærner blev til gyldne Stjærner. Det er dem, der har betalt den høje Pris for den Glæde, der fylder Verden i Dag. Nogle betalte den i Slaglinjen, andre betalte den i vore Hospitaler her, det er ét og det samme; Alverden staar i Gæld til dem, og ingen véd det bedre end dem, der kommer hjem.

Ingen Steder, tror jeg, er Glæden større end i deres Hjærter, der nu snart kan vende hjem fra Slagmarkerne og Lejrene, ikke fordi de var rædde, ikke fordi de ikke vilde betale Prisen. Jeg har kun mødt en ganske enkelt Soldat, der var rigtig ræd. Men Verden behøver ikke at frygte for, at de, der bar Soldatens Uniform i denne Krig, skulde komme hjem som krigsgale Militarister. Vi vil ikke have Fred for enhver Pris, men den Fred, der nu er købt for saa høj en Pris,

vil vi beholde, og det skal de vide, der endnu, med Tysklands Skæbne for Øje, sætter Magt og List paa Retfærdigheds og Sandheds Plads, at dem, der stod i den Kamp hjemme, mens vi andre var i Hæren, nu ret snart vil faa Forstærkning. Vi vil ikke, selv paa Fredens første store Glædesdag, glemme, at, om end med andre Vaaben, skal Kampen føres videre mod den samme Fjende, der maatte bide i Græsset paa den anden Side Havet.

* * *

Disse Linjer skulde være min Julehilsen som Redaktør af Danelags Julehefte. Hvor jeg selv er, naar den kommer, kan jeg ikke vide. Den er skrevet i mit Hjem, som jeg har faaet Lov til at besøge nogle faa Dage. Jeg faar næppe Lov til at besøge det til Jul igen, saa jeg maa nok fejre min Jul i Lejren, maaske paa den anden Side Havet. En Soldat raader ikke sig selv i de Dele; han maa gaa, hvor han bliver sendt, og blive dér, hvor han faa sin Post anvist. Men er end Fremtiden uvis, saa er Vejen dog nu lettere og lysere, siden det blev Morgen den 11. November 1918.

S. D. Rodholm,
1st Lt. & Chaplain, U. S. Army.

UNGDOMSSANG.

Mel.: Menuetten af Elverhøj.

For Ungdom, som imod høje Maal
sin Hu oprigtig vil vende,
vi ved vort Arbejd et Arnebaal
af Aandens Gnister vil tænde.
I frejdig Ungdoms friske Strøm
det lifligt er at dykke,
thi Ungdom bær saa lys en Drøm
om Fremtids Daad og Lykke.

Fra Stammens urgamle stærke Rod
sig Kraft i Grenene skyder,
for Samtids højeste Maal med Mod
en Lanse gerne vi bryder.
Thi Ungdomstiden stiller Krav,
og vil Du vaagent lytte,
for hvert et Offer, som Du gav,
den giver rigt i Bytte.

Vel er vi her kun en lille Flok,
ej store Kræfter vi ejer,
men staar vi sammen, da er vi nok,
thi Sammenhold giver Sejer,
og vi er ej til Sinds endnu
vort danske Flag at sænke;
paa Dansk vi kan med ærlig Hu
dog drømme, tro og tænke.

Vi undgaar gerne den tomme Kiv,
men stikker ej under Stolen.
Tal frit fra Hjærtet! for Tankens Liv
dog trives heldigst i Solen.
Lad mod alt muggent, surt og tungt
os lystigt „Svøben“ svinge,
lad alt, hvad der er friskt og ungt,
faa Luftning under Vinge.

H. Hansen.

Perth Amboy, N. J.

FRA GRAND VIEW UNGDOMSKREDS.

IVOR der dog er sket en svær Forandring herude omkring Skolen, plejer gamle Elever at udbryde, naar de efter en halv Snes Aar igen besøger deres gamle Hjem, G. V. C.

Ja, Skolen ligger skam ikke paa Landet mere. Den Tid er forsvunden, da Skolen selv — og Naboerne — holdt Køer. Det eneste Dyr, man nu sér ved Skolen er Mrs. M. Lauritsens gamle, velkendte Hest, Dolly.

Studenterne maa tage længere Spadsereture end forhen, hvis de agter at gaa paa Landet.

Den danske Kirkes Bygninger er de dominerende i Landskabet, de har ogsaa været medvirkende til, at vi tidligt fik alle „Improvements“, Sporvogn, Elektricitet o. s. v.

Lutherkirken, den sidste af Samfundets Bygninger, er nu saa godt som færdig. Det er med Glæde, vi inødesér Indvielsen; vi har været glade ved at samles i Skolens Festsal, men Kirken manglede vi alligevel.

Den store Sal og Køkkenet under Kirken er vor Kvindeforening i Færd med at udstyre. Der haaber vi at faa mange festlige Sammenkomster sammen med Skolens Folk. Derved gives der ydeligere Lejlighed til for de bosiddende at blive kendt med de mange Elever.

For en halv Snes Aar siden var det Skik, at Eleverne 2 Gange om Maaneden besøgte Naboerne, det var til stor gensidig Fornøjelse, og da lærte man hinanden at kende. At faa Besøg af de unge bringer Friskhed i Hjemmet. Og Husmoderen er altid glad ved at traktere dem lidt. Studenter har en glimrende Appetit.

Den danske Koloni vokser lidt hvert Aar. I det sidste Aar er 2 Familier, som mange af Eleverne kender, flyttet hertil: H. Bjer-rums, som rejste herfra for 2 Aar siden til Kimballton Hotel, samt Strandgaards fra Lindsay, Neb.

Skolens Ungdom og Ungdomsforeningen arbejder altid godt Haand i Haand. De Dage, Ungdomshjemmet har aabent Hus, flokkes Eleverne derover i store Skarer, uden Hensyn til Vejr og Vind. Og omvendt, naar Skolen indbyder til Fest. Naar Ungdomsforeningen mangler lidt Hjælp til Komedier eller anden Underholdning, kan den altid faa Bistand fra Skolen. Ogsaa mere virkelige Opgaver, som f. Eks. Fattigplejen, løftes i Fællesskab. Det er en Sag, som fortjener at nævnes. Den blev begyndt af Alfred Sørensen (nu U. S. Chaplain), idet han paa eget Initiativ gik og støttede nogle enkelte trængende Familier, uden Hensyn til Nationalitet. Siden han rejste herfra, har den Sag været ledet af H. Pauli, Aage Skovgaard og nu for Tiden af Holger Strandskov. Disse har selvfølgelig mange frivillige til at hjælpe sig med Arbejdet. Naar man hører dem drøfte denne Sag, forstaar man, at de selv har Velsignelse deraf.

Med Camp Dodge har Ungdommen her været i livlig Forbindelse. Soldaterne har benyttet Gæstfriheden baade paa Skolen og Ungdomshjemmet.

Jeg vilde ønske, en lignende Forbindelse kunde komme i Stand med Fort Des Moines. Det er nu Rekreations-Hospital for hjemvendte, haardt saarede Soldater.

Et Besøg hos dem en Eftermiddag er nok den Tid værd. De kan fortælle om Livet i Skyttegravene, saa det bliver til Virkelighed for én, netop fordi man har de sørgelige Resultater for Øje. Men Tiden er dem lang, de er vante til mere „action“.

Med kærlig Hilsen til Danelags Medlemmer fra Skolens Naboer.

J. Fr. Petersen.

ALVOR OG GAMMEN PAA G. V. C.

DET forløbne Aar har „De unge Kræfter“ paa Grand View College arbejdet med samme Lyst og Interesse som altid, trods det, der ikke var mere end halvt saa mange Elever, som der plejer, selv da der var flest; men man tænkte som saa: „Lidt, men godt“, tog Selen paa og trak af med Læsset.

Der er vel næppe nogen, i hvert Tilfælde ingen gamle Grand View College Elever, som ikke véd, hvad „De unge Kræfter“ er. De véd ogsaa nok, at man dér har det omtrent som Juleroserne. Kræfterne samler sig og skyder frem som smaa Knopper allerede om Efteraaret; men først ved Juletid begynder den rigtige Blomstringstid, som saa varer hele Vinteren til midt i Marts Maaned, hvor den skønneste Blomst springer ud med et vældigt Knald og har sit eget Navn — den hedder: „Studenterfesten“. Saa er „De unge Kræfter“ paa deres højeste. De er næsten som en sprængt Bue efter dette; thi det er med megen Besvær, man faar den sidste Kraft samlet sammen og indkaldt til et Slutningsmøde, hvor saa den sidste Haand lægges paa Værket, og dermed lægges med et Lettelsens Suk (for Bestyrelsen) alle Bekymringer paa Hylden, nu har man de Forpligtelser mindre.

Lørdag Aften den 13. Oktober 1917 blomstrede „De unge Kræfter“ for første Gang i det kommende Aar og viste os én af sine spædste Blomster. Den kom med Sang, men endte med Protest. Foreningens gamle Repræsentant som Formand, Arthur Frost, vilde (trods enstemmig valgt) ikke indtræde i sin gamle Værdighed igen; dog fandt man snart en værdig Efterfølger i Alfred Jensen (mærkeligt nok, i Modsætning til alle andre offentlige Embeder var dette ikke videre efterspurgt).

„De unge Kræfter“ har jo sine egne Love, som alle Medlemmerne har at bøje sig for. Disse Love bliver selvfølgelig grundigt eftersete hvert Aar, og den ny Bestyrelse var ingen Undtagelse i

den Henseende. Man granskede næsten en hel Søndag Eftermiddag med det Resultat, at der maatte foretages tre Ændringer. For det første skulde man ikke holde Møde mere end hver fjortende Dag. Dette viste sig at være en Forandring til det bedre, da alle Eleverne saa at sige i sluttet Trop mødte til hvert Møde. Det andet var, at man til Diskussionerne ønskede to Indledere, nemlig en negativ og en positiv. Dette Forslag var til Glæde for nogle og til Harme for andre; men man kan jo ikke rette sig efter alle. Det tredje var, at „Pegasus“, vort uforglemmelige „News Paper“, skulde gaa i Trykken og oplæses en Gang hver Maaned. Alle fik selvfølgelig Ordre paa at skrive og indsende Artikler, baade vittige og aandrige. Det første lykkedes helt godt; men det sidste nøjedes man vist bare med at tænke.

I første Termin af Skoleaaret afholdt Ungdomsforeningen „Holger Danske“ i Forening med „De unge Kræfter“ en Soldaterfest paa Skolen for at give de danske unge Mænd, som var Soldater og som for en kort Tid havde opslaaet deres Paulun ude i Camp Dodge, en lille munter og venlig Erindring med paa Rejsen.

Man havde selvfølgelig altid godt Program til Møderne, men ud af det gode kan der, med Spidsfindighed, findes det allerbedste, og af særlig vellykkede kan nævnes et Studenterprogram, hvor Studenterne paa Grand View College viste, at de var lidt i Slægt med dem, som Digteren Hostrup fremmaner for sine Læseres Øjne. Ved et andet Møde havde man Fornøjelsen at høre den danske Skuespillerinde Fru Hartnach give en interessant Underholdning, hovedsagelig taget ud af Henrik Ibsens Digtning.

Det mest bemærkelsesværdige af Diskussionsemnerne var: „Kan dansk Sprog og Aandsliv bestaa i Amerika?“ Diskussionerne bragte jo gjerne lidt Oprør i Gemytterne; men det her nævnte Emne bragte vel nok mere Eftertanke, navnlig senere, da man ude fra stillede sig saa skarpt overfor de fremmede Sprog og krævede, at alt skulde være engelsk. Man maa haabe paa, at det gode i det danske Aandsliv maa være indprentet saa dybt i den nulevende Generation, at det kan leve videre og vokse til noget større og skønnere i den næste, selv om det danske Sprog maa sættes til Side. Det kan leve, hvis hver enkelt Mand og Kvinde vil arbejde for det med en Smule Forstaaelse.

Som Afslutning paa Vinterskoleelevernes Ophold holdes jo den berømte Studenterknald-Fest, om man saa maa kalde den, for at for-

ene det gamle med det ny. Festligheden afholdtes Torsdagen d. 14. Marts 1918. „Holger Danske“ havde faaet speciel Invitation til Festligheden, og Eleverne kunde desuden have Familie eller Venner med, hvis der var nogen, de gærne vilde have med, og endelig deltog, ikke at forglemme, nogle af Skolens gamle Elever. Det vækker for det meste baade muntre og glade Minder, hver Gang man sér et gammelkendt Ansigt paa Grand View.

Kl. 2 om Eftermiddagen begyndte Festen oppe i Skolens Festsal, hvor „De unge Kræfter“s Formand bød alle velkommen ved en lille Tale; herefter var der skiftevis Sang, Oplæsning og Deklamation i lange Baner, omtrent lige til Kl. 5. Der blev sunget adskillige Sange, digtet af Skolens Elever, af hvilke et Par enkelte skal nævnes, for at Danelags Medlemmer kan overbevise sig om, at der endnu findes Digtergenier paa Grand View College.

Melodi: Danmark delt ved Hav forinden.

Danevang i Fædres Minde
tolket blev i Ord herinde;
her vi alle
sang som Skjalde
paa vort gamle Modersmaal.

Nordens Kraft vi hist maa søge
hjemme, hvor de gamle Bøge
tavse bygge
deres Skygge
danner Mindets stærke Magt.

Vi har arvet Fædres Kirke,
dér hvor Fa'r og Moder virked'!
Lad os ligne
dem og signe,
vi har Rod af ædelt Blod.

Danske Folk! Vor Moders Tunge
leve skal blandt vore Unge.
Det skal lyde
fra hver Jyde,
Sjællands Sprog og Fyns er godt.

Vesterland! Du store, stærke,
Muldjord for vort Adelsmærke.
Bundne Sjæle
ej faar Mæle;
hædres højt skal begge Sprog.

Takkesang paa Lærkevinge
 højt mod Sky Du skal Dig svinge.
 Vi vil ile,
 ikke hvile,
 før end Livets Maal er vort.

M i k a e l M i k k e l s e n .

Melodi: Det hørtes sige, da vi fik Fred.
 Det tænktes tit her i Vint'rens Løb:
 hvornaar mon vi skal med i Kampen?
 Dog Tanken vikled' sig af sit Svøb,
 fløj østpaa ind i Krudtrøgsdampen.
 Derovre hænger jo Taagen lavt,
 og allevegne staar der jo en Vagt.
 Tænker vel de,
 kommer ej I
 og gaar med os mod Prøjsertampen?

Da kneb det for os at drage frem
 af Lektierne de skjulte Tanker.
 Bag Bog og Noter vi saa' de Hjem
 i Brand og Mennesker i Lænker.
 Ja, undskyld da, I gode Mænd, som stod
 og talte godt og med stærke Ord.
 Dog vi var væk,
 gynged paa Dæk,
 maaske i fredløs Land omvanked'.

Hvor gik den rastløs, den Vinterdag,
 Nu maa vi ud at flyve atter,
 men vandt vi Tro paa den gode Sag,
 med Tiden vi det ogsaa fatter
 og siger Tak derfor til én og hver,
 som gav de kære Grand View Dage Værd,
 i Moll og Dur
 i Reel og Tur.
 Et Hjem det var, og det vi skatter.

Maa vi faa Lov til at hjælpe da,
 at der maa godt om Hjemmet bygges.
 Derovre kæmpes i Nuets Had.
 men Fremtidsborg i Hjemmet bygges.
 Fra Løbegravene der sés saa sært
 paa Menneskers og paa Livets Værd.
 Dog Maalet stort
 er ogsaa vort.
 Gud give da, at det maa lykkes.

P o u l B a a d s g a a r d .

Den næste Afdeling af Programmet var Fællesspisningen, og den er jo ikke den mindst interessante. Selvfølgelig, i legemlig Retning led man ingen Nød, Maden var udmærket; men den aandelige Retning var der ogsaa her sørget for. Man holdt Taler som Velkomsthilsen til Gæsterne, som Tak til Lærere, Elever, ja, o.s.v. maa der hellere sættes til nu, da der var saa meget, saa hvis det hele skulde nævnes, kunde noget let blive glemmt.

Det sidste og bedste var selvfølgelig Komedi, som blev opført om Aftenen. Man spillede „Nye Tider“ af Zakarias Nielsen. Stykket blev smukt og godt opført, man kunde sé, at hver enkelt af Skuespillerne havde arbejdet alvorligt med Indstuderingen af Stykket.

Dagen afsluttedes med Sang i Skolens Festsal. For nogle var det næsten den sidste Time af Skoletiden, da Toget i Løbet af Natten vilde føre dem bort fra Des Moines og langt bort fra Skolen.

Da man var faldet til Ro igen efter al den her Staahej, blev der i al Stilhed afholdt et Slutningsmøde, hvor det viste sig, man havde en temmelig stor Kassebeholdning, saa man vedtog i Fællesskab med Skolen at købe et „Service Flag“, da mange af Skolens forhenværende Elever var indtraadt i United States Armé. Før Skolen sluttede, blev Flaget hængt op i Skolens Festsal og indviet af Pastor S. D. Rodholm, som nu selv er i Arméen. Det var en baade smuk og gribende Festlighed. Man havde her ikke blot et Minde om de faa unge Mænd, som her var nævnt, men paa alle dem, som var rede til at ofre Liv og Blod for Retfærdighedens og Frihedens Sag.

Hensigten med „De unge Kræfter“ er den, at Eleverne ikke alene tilbringer Klasses timerne og Arbejdstiden paa Skolen, men ogsaa Fritiden, saa at de, naar Skolen slutter, kan bringe baade alvorlige og muntre Minder med sig ud i Livet. Minderne gennemleves igen i Erindringen, derfor er det godt at have mange forskellige at gemme paa; Alvor og Gammen kan nemlig saa godt sammen.

I Haab om, at det maa være lykkedes til en vis Grad, sluttes med Ønsket om en glædelig *Jul* og et godt *Nytaar* til Danelags Medlemmer.

Paa „De unge Kræfters“ Vegne,

Laura Hansen.

EN HILSEN FRA VORE SOLDATER.

I.

KÆRE VENNER! Naar I læser dette, er det Jul. Saa skulde det vel ogsaa være noget om Julen; men det er nu sin Sag at skrive om Julen saa lang Tid i Forvejen. Redaktionen bad mig om at skrive lidt, jeg lovede det, men det skulde jo have været fra Frankrig; det kan det ikke blive, for jeg er i U. S. endnu. Saa haaber jeg, at en anden af vore Medlemmer derovre vil skrive lidt derovrefra.

Livet i vore Soldaterlejre er vel omtrent ens i dem alle, her er „Liv“ overalt. Det er jo Ungdom, der er forsamlet, og hvor Ungdom er, der er jo ogsaa Liv, plejer man at sige. — Men *Ordet* Liv kan jo tages i forskellige Betydninger; her betegner det vel saa nærmest Lystighed og Overmod. — Der findes i alle Lejre nogle lystige Fyre, som har saa uhyre nemt ved at trække fuldt Hus, og deres Indflydelse paa andre forbliver vel ikke helt uden Resultat.

Der findes Karakterer og Hjærter saa kaade, at ingen Ting synes at anfægte dem, og dog tør jeg sige, at i deres dybeste Indre findes Rødder, som staar i Forbindelse med Følelser, der er hellige for alle Mennesker.

Julen er en Tid, der griber alle. Den bringer Barnet frem i os og rører de helligste Strænge.

For os Danske klinger de helligste Julemelodier. — Jeg husker derhjemmefra, hvordan vi først begyndte at synge: „Ind under Jul, hvor er det trist“. — Det har jeg nu aldrig kunnet faa til at samstemme med mine Følelser — ud over hvad de korte, mørke Dage kan bringe af Tristhed. — Men Længslen, der er lagt i Linjen: „Naar kommer Jul“ og Jubelen i denne: „Da kommer Jul“ — aah hvor har jeg kunnet synge dem. — Og, saa kom Jul! — Husker I Juleaften derhjemme? Hvor var der Fest. Mange Soldater har fejret Jul nu fire Gange i Kamptummelen, i Løbegravene i Tjenesten for deres Land. — Skal de fejre én mere, før der kommer Fred?

Amerikas Soldater holdt Jul sidste Aar under Fanerne. Mange, mange flere ny er kommet ind siden da; hvordan mon vi skal fejre Julen i Aar? — Vi er vante til at fejre den derhjemme. Vil vi nu rigtig lukke vort Sind og vort Hjærte op, saa *det* store Julelys, Lyset fra Gud, der overstråler alle Julelys, — det sande Lys, som oplyser ethvert Menneske, maa trænge til Bunds i os! Saa kan vi ogsaa holde Jul, og bliver det end smaat med Julelys og Juletræ, saa vil de Blomster og Minder, vi gemmer inderst inde fra tidligere Aar, være tilstrækkelige til at gøre denne Jul rig og velsignet for os.

Hvad jeg vil savne, bliver Gudstjenesten i Kirkesalen paa G. V. C. Den har jeg været med til nu i fire Aar. Hvor tydeligt husker jeg ikke fra sidste Aar den Stilhed og den Højtidelighed, der var over det, da Højbjerg fremsagde Verset: „Saa rejser vi til vort Fædreland, der ligger ej Dag i Dvale“ o. s. v., som Slutningsbøn og ønskede os i Jesu Navn en velsignet Jul, — da var der vist ikke et tørt Øje. Guds Fred fyldte Salen. Gud er allevegne. — Samtidig var han hos dem, der holdt Jul i Løbegravene. Det véd jeg jo ogsaa, at han vil være i Aar. Alle vi, som kender Julen paa Grand View College, længes efter at fejre den der igen. Mange er vi, som i Aar maa fejre den under uvante Forhold. Vore Tanker vil være dér, hvor vore kære er; men intet Tæppe er saa tykt, ingen Afstand er saa stor, at det hindrer os i at sé, hvordan de nu fejrer Juleaften derhjemme. Det kan vi, fordi vore Øjne har en forunderlig Kraft. Ja, de vil stråle som Barnets, da Julelysene derhjemme blev tændt —.

Vi længes alle efter at komme hjem igen — maaske vi længes mere end dem, som er i Frankrig. Jeg véd det ikke, antagelig er jeg der til Jul, men ingen af os ønsker at komme hjem, før Sejren er bleven vundet, men saa kommer vi ogsaa, og den Tid er vel ikke saa fjærn; da kommer vi med Sang. Foraaret bringer altid Sang, de spirende Kræfter kommer til Udfoldelse. Ja, da bliver det Foraar som ingen Sinde før!

Saa er min Hilsen og mit Juleønske til alle Venner, der læser Danelags Julehæfte: hold Jul som aldrig før, lad Juleklokkerne og Juletonerne forkynde Jer den Glæde, vi alle skal have Del i! Bliv Barn med Barnet og modtag som det kan modtage. Lad ikke Byrderne bekymre Jer! Det er den største Tid, Verden har sét, vi nu

er inde i, det er en Daab^dstid, den kræver Ofre, uhyre Ofre, men
tænk, hvor villigt de ydes.

Saa lad os holde Jul, holde Jul i Bøn, saa er det jo alligevel
endnu sandt, at:

Dejlig er Jorden, prægtig er Guds Himmel,
skøn er Sjælenes Pilgrimsgang,
gennem de fagre Riger paa Jorden
gaar vi til Paradis med Sang.

Med Hilsen og Juleglæde,

Mikael Mikkelsen,

29. Balloon Co., Ft. Monroe, Va.

* * *

II.

I en Kamptid som denne, hvor Tanker og Bevægelser er saa stærkt optaget af dette: „Lick the Kaiser“, synes Julen og Julebudskabet at være lidt modsigende.

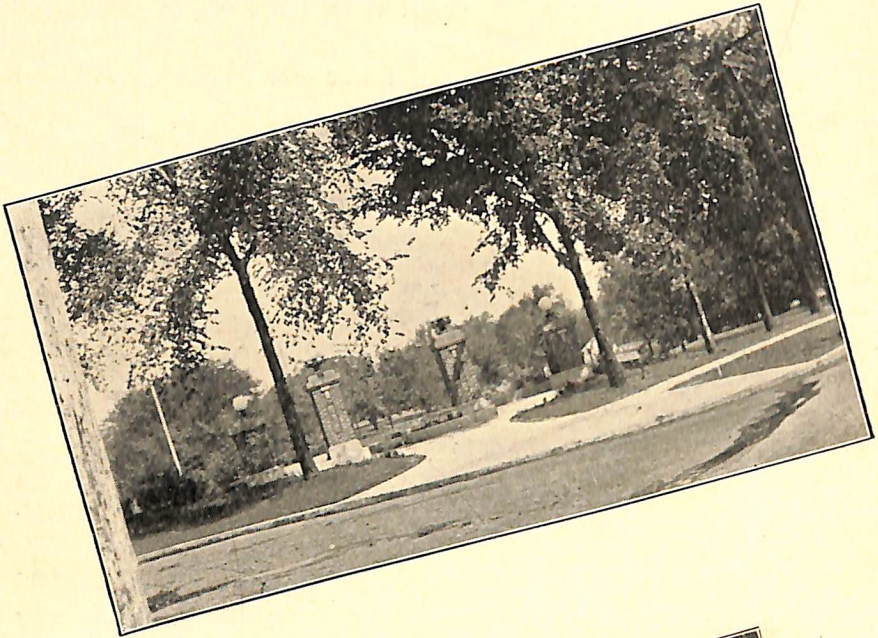
Alligevel gives der stille Stunder, hvor en Soldat er overgivet til sig selv og sine egne Tanker, og som den nærmer sig, den minderrige Højtid, kommer Minderne frem. Om Aftenen, naar Lysene er slukkede i Barakken og enhver er gaaet til Ro, gaar Tankerne paa Langfart. Fortid bygger Bro til Fremtid.

Vi Dansk-Amerikanere, som er udgaaet fra det Stykke Amerika, som Kirke og Skole og gode danske Hjem repræsenterer, er med alle vore Minder, Længsler og Savn klare over, hvor Baandene er bunden stærkest.

Pastor Rodholm sagde ved Indvielsen af den danske Kirkeskoles Tjenesteflag for dens Elever, som var i „Uncle Sam's“ Tjeneste, at de var 100% Amerikanere. Dette var meget sagt, men er det Tilfældet, véd vi ogsaa, hvorfra Hovedprocenterne kommer. Løsriv Dig fra al Indflydelse og Forbindelse med dansk Kirke, Skole og Hjem, og Du er ikke meget værd som Amerikaner.

Lad da denne Julehilsen forme sig som en Tak til den Skole, der paa sin Maade har formet os.

Som en adopteret Søn af Amerika har jeg faaet Kærlighed til dette mit ny Land gennem den Skole og det Arbejde, der staar i Forbindelse med denne. I Klassetimerne, hvor amerikansk Sprog, Historie, Litteratur og Samfundsstyrelse blev fortolket; i Foredragssalen, hvor det levende Ords Mestre viste os amerikanske Helte, Wash-

MINDERIG

E STEDER

ington, Lincoln og mange andre; i Kammeratskabet, saadan som det var med Arbejde, Leg og Sang; i fælles Ungdomsarbejde paa Ungdomshjemmet „Holger Danske“; i Samværet med den lille „Make the world safe for democracy“-Forening, den sønderjydske Forening, der ved sin Offervillighed og Kærlighed til de undertrykte, og sit Had til tysk Brutalitet og Voldsherredømme har havt sin Bestemmelse og Andel i dette, hvorfor vi nu er herovre.

Men først og sidst Tak for Paavirkningen af den Aand og Tone, der raadede paa Skolen, og for det Arvegods, der dér syntes at komme til at skinne klarere. Endnu kan vi nynne traads Kampaanden: „Glade Jul, dejlige Jul“. Endnu kan vi leve med i dette, der har gjort os til, hvad vi er. Gid vi snart igen maa færdes der, hvor dansk Salmesang og aandsbaaren Tale lyder.

Glædelig Jul ønskes alle Medlemmerne af „Danelag“, Venner og Støtter af den danske Kirkeskole i Des Moines.

Julius M. Nielsen

Co. 3, 4th P. O. D. Bn.

Ordnanee R. S.

U. S. A. P. O. 741

American Exp. Forces.

IN MEMORIAM.

MRS. VILHELMINE PETERSEN.

MRS. PETERSEN blev født 11. Septbr. 1887 ved Nykøbing paa Mors, Danmark, og kom til Amerika med sine Forældre, da hun var et Par Aar gammel. Ungdomsaarene henrandt i hendes Hjemkreds i Menominee, Mich. Der tog hun ivrig Del i Søndagsskolearbejdet og var én af de tro Støtter i Menigheden og Ungdomsforeningen.

Der er mange, som vil mindes hende fra deres Skoleophold paa G. V. C., 1908—09. De fleste kender hende nok bedst som Minnie Andersen fra Menominee, Mich. Hun var en stille, men virksom Kvinde, hvor hun saa siden var. De, der lærte hende ret at kende, kunde ikke andet end holde af hende.

Den 17. Juni, 1913 blev hun gift med Munk Petersen, som mange kender, og de satte Bo tæt ved Skolen i Des Moines. Deres Hjem har altid staaet aabent for G. V. C.'s Elever. Naar de kom over til Minnie og var lidt nedslaaet over et eller andet, enten det nu var af Hjemlængsel eller lidt Modgang, havde hun altid et opmuntrende

Ord at sige dem. Saa fik hun Kaffekedelen paa og bød os drukne vor Sorg i Kaffen.

Den 29. September kom saa det sørgelige Budskab, at hun var sovnet ind. Hun var en god Moder og en tro Hustru, og vi kan vel ikke forstaa, hvorfor hun skulde tages bort saa tidlig; men Herren fører os ofte ad mørke Stier, for at bringe os gladere ud i en sollys Have. Men en Gang vil alt klares for os, hvis bare vi vil tro paa Guds Naade.

M. K. S.

SØREN HALD,

født 1. Oktober 1885, død 17. Maj 1917.

Den Dag, Søren Hald blev 30 Aar gammel, holdt han sit Indtog her paa den danske Kirkes Skole. Han havde sin Søster Ingeborg med. De gik gerne og holdt hinanden i Haanden. Saa lykkelige i hinandens Nærhed som et Par unge Ægtefolk næsten. Det er det kønneste Søskenforhold, jeg erindrer at have sét her paa

Skolen. Ingeborg blev syg en Gang; jeg tror, det var i December; det var snart ovre; men saa længe det stod paa, var Søren ulykkelig. Lægen kom ikke hurtig nok; jeg havde skikket ham Bud over Telefonen, men han kom ikke lige med det samme, og Søren kom histert ind og lod mig vide, at dersom jeg ikke skaffede Doktor *øjeblikkelig*, skulde han selv være Mand for, at — — —. Det er den eneste Gang, jeg véd af, at S. Hald var vred paa mig; og det for Alvor. Ellers tænker jeg, vi var gode Venner. Han insisterede

paa, at vi stillede en Feltseng op til ham paa Ingeborgs Kammer. Jeg var sandelig nødt til at bøje mig, skønt jeg ikke vidste af noget Præcedens. Dr. Arnold kom imidlertid og ordrede den „cot“ ud. Pigebarnet skulde have absolut Ro. Men det var kun — Tonsilitis. Hun var jo nu saa meget yngre end han, næsten et Barn i Sammenligning med ham, saa hans noget faderlige Omhu var egentlig ret naturlig. De saa' for Resten begge to ud som to glade Børn. Indtil henad Jul. Da lagde jeg godt Mærke til, at der kom noget tungt over Halds Ansigt. Det var i Foredragssalen, jeg først lagde Mærke til det. Jeg traf ham en Morgen, han gik en Tur med Ingeborg. Det var nede paa 9de Gade. Er der noget, der tynger Dig, Søren Hald? spurgte jeg rent ud. Jeg husker tydeligt hans Svar. Jeg er ikke *dygtig*, svarede han. Han var kommen til Skolen med den Forestilling, at han var noget af en Regnemester, tror jeg nok. Tal kunde han nok tumle. Huse havde han bygget, og Regnskab havde han ført. Han og Broderen Thomas Hald var dygtige Bygmestre. I Sioux City. — Og nu var han forleden Dag alligevel kørt fast i en matematisk Opgave. Han var altsaa ikke saa dygtig, som han havde troet. Jeg trøstede ham med et Ord af Sokrates. Men jeg saa' godt paa hans Ansigt, at han vragede den græske Visdom.

Søren Hald *var* dygtig. Men han kunde ikke tro det. Sygeligt? Ja. Men tillige Vidnesbyrd om høj Stræben. Den Spænding mellem Ideal og Virkelighed, der blev ham for stærk, — til sidst sprængte den hans Sjæleliv —, den kunde vist adskillige unge Herrer taale lidt mere af uden at forlise Livet. Der er nok, der vil nøjes med at være — udygtige. Intelligensen og den aandelige Energi kan det staa mere smaat til med end egentlig lovligt — for hvem kan kende Forskel paa de to Brødre? Der er ikke ét Menneske, der af Gud er bestemt til at gøre udygtigt Arbejde. Kan man ikke skrive Vers, kan man skrive Prosa; og kan man ikke det, kan man holde sin Mund. Kan man ikke prædike, kan man maaske lære at lappe Støvler. Det er en god Gerning.

Hald var paa Nakken af Fuskeriet og Fuskerne. Det er der mange af vore unge, der er. Heldigvis da.

Men han blev syg. Han rejste hjem, da Vinterskolen var omme. Vi anede intet ud over den Antydning af Tungsind, jeg lige har nævnt. I Maj blev han sendt til Dr. Hills Sanatorium. Dér besøgte vi ham. Men det var tungt at sé ham og tungere at høre ham, saa mørkt hans Sind var. Efter nogle Maaneders Forløb opgav Lægerne

ham egentlig. Vi tog ham saa ind i vort Hjem. Min Hustru plejede ham moderligt fra Avgust til Maj. Han turde ingenting spise. Hilda gav ham Mod til det. Hvad vi oplevede i de Uger i Avgust, kan jeg ikke sige. Men et Menneskes Kærlighed har stor Magt over syge Sind. Jeg var fra Begyndelsen af meget imod det Forsøg, men vore Læger gav deres Minde til det, og jeg tav. Og skønt det tilsidst brast, maa jeg sige, at jeg sjælden har sét saa smukt et Exempel paa, at stærkest er immer det milde. Han blev som en Søn i vort Hjem. Mig brød han sig ikke om. Men naar jeg saa' Søren i én af Stuerne, vidste jeg paa Forhaand, at min Hustru ogsaa var der. Han fulgte hende overalt som et Barn, der er angst, følger sin Moder. Og det gik fremad med ham. Efter 4 Ugers Forløb saa' vi det første Smil paa hans Ansigt. Det var lille Eva, der en Dag fik ham til at smile. Han holdt meget af Børn. Det regnede vi for en god Begyndelse. Et lille bitte Skridt fremad hver Dag. Det kan have været et Par Uger senere, at jeg en Dag hørte ham sige *Tak*. Den Dag glemmer jeg ikke. Mennesket var nu ved at komme til Samling. Der er en dyb Sammenhæng mellem Taknemlighedsfølelse og det menneskelige. Naar den Følelse er dræbt, er der ikke langt til Bunden. Jeg mindes nu, at jeg en Gang var til Kredsmøde et Sted her i Landet. Der kom en gammel Mand hen til mig, en gammel graahaaret Farmer. Kunde I dernede paa Skolen ikke hjælpe vore unge til Rette med at blive lidt *taknemlige*, sagde han. Han var mismodig, jeg tror, han græd. Jeg véd ikke, hvad den Mand hed, men jeg véd, at han bor her i Iowa. Hvad han har oplevet, har jeg ikke Begreb om. Og dog tror jeg nok, at jeg forstaar ham. Det er godt nok med det dygtige Arbejde, der præsteres, men er Sindet koldt, er det hele i Grunden saa grumme lidt værd. —

Søren Hald vaandede sig under tunge Tanker. Saa tunge Tanker kan et Menneske ikke i Længden bære. Jeg kunde høre, hvor han udøste sit Hjertes Sorger for den Kvinde, der Maaned efter Maaned gik med ham ved Haanden hen imod Dagslyset og Livsglæden. Og jeg véd, at Kampen var haard, skønt det ikke blev sagt til mig. Jeg levede udenfor den Verden, de levede i, men jeg forstod dem godt. Og de naaede til sidst frem. Ved Juletid var Hald næsten rask. Vi fik ham med over i Salen til det store Juletræ, men det var ham alligevel for meget. De mange Lys blændede, og de mange Mennesker skræmmede ham.

I Januar begyndte det imidlertid at gaa ned ad Bakke. Først

langsomt, saa stærkere. Vi kunde maaske ikke skaffe ham den absolute Ro, hans Sind trængte til. Kammeraterne paa Skolen prøvede at opmuntre ham, men forgæves. — —

Nu hviler hans Støv derude paa den store, ny Kirkegaard. Hans Grav ligger paa en Bakkeskraaning, der hælder mod Syd. Den høje Majsol kastede sine Straaler næsten ned til Bunden. Søren Hald trængte til Sol. Til Guds Kærligheds Sol, for vi Mennesker kunde ikke naa ham længere.

Thomas Hald og en lille Venneflokk var til Stede. Vi sang „Krist stod op af Døde“ og bad Fadervor sammen. Graven blev dækket af Blomster. Jeg talte lidt om, at den Barnesjæl er bjærget godt, der skjuler sig i Guds Rige. — —

Men bagefter var vore Stuer saa underlig tomme. Hald var en god ung Mand, hans Tankegang var saa gennemfin. Der er plantet et lille Træ ved hans Hovedgærde. Som det skal han grønnes og voxe derhjemme i vor Faders Gaard. Til vi sés.

Grand View College, 6. Nov. 1918.

Carl P. Højbjerg.

DAGNY OLSEN.

Den, der forstaar at høre, øver sig i at leve.

Jeg véd ikke, om der er forskel paa at lytte og at høre, men naar jeg siger: høre, saa misforstaas jeg ikke. Der er i al fald for-

skel paa at leve, lige fra den, der øver sig i at nyde livet, til den, der øver sig i at ofre livet. Mellem de to er der et langt spring. Det kan ikke maales med en almindelig tommestok.

Dagny Olsen fra Tyler forstod at høre, og hun øvede sig i at leve, ikke ved at nyde livet, men ved at ofre livet. Skal *det* nævnes, vi tænker paa, naar vi i en samlet sum vil anskue hendes væsen, da bliver det nok dette: Hun glædede sig ved at give. Dér har I Dagny.

Hun søgte derhen, hvor disse evner til at give kunde styrkes og faa vækst. Hun forstod at vælge og vrage mellem det, der gav sig ud for at ville give vækst til livet. Ædruelig og sand, maaske for-
cnet med en lille smule tilspidset kritik af det, der vilde tage sig ud, men intet var. Mange slægtled tilbage behøver vi ikke at lede for at finde oprindelsen til disse tilbøjeligheder. Tilbøjelighed i én eller anden retning ligger gemt i os alle. Læmpelig, maaske uden vi er os det bevidst, bøjer vi os i den retning, vort grundpræg viser vej. Dagny Olsen vilde helst gaa sandhedens lige vej. I den retning bøjede hendes væsen sig.

Hun var elev paa Grand View College de to første aar, Vestergaard var forstander. Han blev den bedste tolker for det, der boede i hende og længtes fremad. Det er ikke alle, der har bevaret det i sig, der længes fremad og haaber paa frigørelse, sejr og glæde. En saadan higende trang og længsel kan bø selv i det skrøbeligste legeme. Den boede i Dagnys. Hendes legeme var skrøbeligt og uanseligt. Men ikke hendes sjæl. Mange har sat denne sjælslængsel til i stræbet efter lykken, hun fandt lykken i kampen for sjælens sundhed. Vestergaards lyst til at skære gennem vrøvlet ind til kærnen, ind i sandheden, tiltalte hende. Aandelig sandhed blev det første og sidste for hende. Saa vinder det skikkelse i et menneske, det indre liv, der mere end alt andet bliver vort egentlige jeg, personlighedens gennembrud, al ydre form tiltrods.

Saa følger aanden sine egne love og sine egne veje. En af disse er offerets. Den vej blev ogsaa Dagny Olsens. Ikke meget jordisk Gods kunde hun erhverve sig, men at meddele af dette og af sin skrøbelige haands gerning var hendes lyst.

Hun var kun seks aar gammel, da hun i 1882 med sine forældre flyttede fra Ryslinge valgmenighed paa Fyn til Syd Dakotas øde prærier. Det var to store omflytninger paa én gang. Men et godt og sundt menighedsliv flytter et menneske ikke saa let fra. Det lever og lyser i sjælen gennem mange aar, og det levede med og lyste op i hendes forældres hjem ude paa Dakotas prærier. Det var vel ogsaa dette, der førte hende paa Danebod højskole, da hun var sytten aar gammel. Lidt for ung maaske. Det drog hele familien op til

den unge friske Tylerkreds med Danebod aaret efter. Det var vel ogsaa dette, der indirekte havde dannet hendes øre, saa hun var modtagelig for Vestergaards kloge, aandsbaarne ord, da hun 21 aar gammel sad paa skolebænk hos ham paa G. V. C.

Saaledes blev hendes livsretning bestemt, og den fulgte hun glad.

Siden var hun en tur i Danmark, var paa Frederiksborg højskole hos Holger Begtrup.

For at faa et arbejde, hun kunde magte, tog hun paa forretningsskole og fik derefter arbejde paa sagfører Staunings kontor i Tyler. Der var hun fire aar, indtil sin død den 17. Juni dette aar.

Disse fire aar var maaske de bedste aar for hende. Hun havde et arbejde, hun kunde magte, og hos mennesker, hun holdt af. Hun kunde bo hjemme hos sine forældre, leve med i alt det, der optog kredsen, og tjene saa meget, saa hun kunde være med at yde til de opgaver, der var hende kære.

Nær ved kirke og skole laa hendes hjem, lidt fra alfar vej, under de høje skyggende lønne- og egetræer, — under den kirkeklokkes klang, hun som ung havde været med at give mæle.

Det var saa trygt at gaa her, til arbejdet, til kirken, til møder med vennekredsen, det hørte altsammen hjemmet til.

Og en stille sommerdag drog hun saa paa den sidste rejse fra hjemmet her til hjemmet hos Gud.

Hjemme at være, hvor sol og sky
 gaar ned bag de vante tinder.
 Hjemme at være i himmelby,
 hvor solen evindeligt skinner.

Th. K.

HILSEN TIL „DANELAG“!

VAD er Danelag? og hvad udretter Danelag? saadan kunde der jo spørges.

Danelag er en Elevforening, der søger at samle alle dem, der har været Elever paa Grand View College, i en Forening, der skulde danne en levende Mur om denne Skole og dens Fremtid.

Danelags Livsmaal er at være et Bindeled mellem de 2000 danske Mænd og Kvinder, der siden 1896 har været Elever eller Lærere paa Grand View College. Hovedformaalet er ikke direkte financier Støtte for Skolen, men at vedligeholde Interessen for denne. Kirkesamfundets Opgave er at give Skolen saa gode økonomiske Kaar som muligt. Derfor, naar vi kommer og beder Eder være med i Danelag, og vi forlanger en Dollar om Aaret i Medlemsbidrag, da skal det ikke regnes for et Bidrag til Samfundets Skole.

Den Dollar, der betales i Medlemsbidrag, bliver anvendt til et Julehefte, Danelag udgiver hvert Aar til Jul, i hvilket der, saa vidt det er muligt, bliver fortalt om Livet paa Skolen og om Skolens Historie. Restkapitalen bliver anvendt til at vedligeholde de mange Billeder, der er ophængt i Skolens Spisesal, samt til at forskønne Skolelokalerne og til Anskaffelse af nødvendigt Skolemateriale. Saa eders Dollar gaar tit en lang Omvej, før den direkte kommer Skolen til Gavn.

Vi Mennesker trænger til hinanden, til at dele det bedste i Livet med hinanden, til at samles om fælles gode Minder, for derved at glædes og opmuntres. Det er Danelags største Opgave at samle Grand View Colleges Elever om de fælles Minder, som vi har fra vort Skoleophold. Derfor bliver den et Bindeled, en Budbringer mellem de enkelte fra Syd til Nord, fra Hav til Hav, ja og mange, der er ovre paa den anden Side af Havet, som er med i Kampen for Frihedens og Retfærdighedens Sag.

Det er for at vedligeholde Interessen for denne vor Skole, Danc-

lag hvert Aar udsender et Julhefte for at opfriske Minderne om det gode Samliv, der leves paa Skolen.

Missionær Børresen talte en Gang i Danmark om Santalmissionen og sagde følgende Ord: „Varme Hjerter, varme Hjerter, det er, hvad vi trænger til.“ Det vidste han, at var Hjerterne først varme for en Sag, da skulde den nok blive støttet og baaret frem.

Det er varme Hjerter, vor Samfundsskole trænger til, og det er de varme Hjerter, Danelag kalder paa, det er det, der skal betrygge vor Skoles Fremtid. Maatte Danelags Julehefte blive en Hjælp til at kalde Interesse frem for vor Skole, da var den naaet langt frem mod dens Livsmaal.

Tillad mig her i denne Forbindelse at nævne en Oplevelse, jeg havde ude i Denver, Colorado, for 12 Aar siden.

Det var Juleaftensdag, vi havde standset Arbejdet en Time tidligere den Eftermiddag. Paa Vejen hjem fra Arbejdspladsen gik jeg og betragtede den Travlhed, der var over alle Mennesker. Dog, der var én Ting, jeg savnede, det vante: Glædelig Jul! som lød en saadan Dag hjemme i Danmark. Her lød ingen: Merry Christmas! der mærkedes ingen Julestemning. — Ja, men var der da ingen, der forstod, det var Jul?

Tung i Sind og Tanke naaede jeg hjem til mit Logi, der var det ikke bedre, skønt de Folk, jeg boede hos, var fødte og opvoksede i Danmark; der mødte jeg den samme kolde, beregnende Travlhed som ude paa Gaden.

Mismodig sad jeg og længtes tilbage til Iowa til en dansk Menighed. Tusmørket lejrede sig omkring mig; da begyndte en katolsk Kirkeklokke at kime Julen ind. Det var som Svar paa mine tunge Tanker. Klokkeklengen kom som Julens Budbringer, den var som fyldt med Salmemelodier. Alt det tunge, det triste, var som med ét forsvunden, jeg forstod, der var Mennesker, der forstod det var Jul.

Med et: Glædelig Jul! tog jeg min Plads ved Bordet i Spisestuen. Om det smittede, véd jeg ikke, men vi fik en dejlig Juleaften. Julegrøden og Gaasestegen manglede, men det blev en Juleaften med Salmesang og Opfrisken af Juleminder; for mig er det én af de rigeste Juleaftener, jeg har oplevet her i Amerika.

I Aar er der mange, der sidder langt borte fra Slægt og Venner, langt borte i et fremmed Land, hvor Krig og Ufred har hærget; mon ikke de trænger til et Bud her hjemme fra, trænger til at mærke, at der er mange, der forstaar, det er Jul.

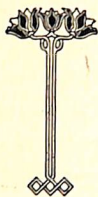
Maatte vi saa gennem Danelag faa Lykke til at bringe en Julehilsen til saa mange, som vort Julehefte naar ud til. Enten det bliver til dem derude paa de store Slagmarker eller til os, der kan holde Jul i Fred.

Vi trænger til at mindes det gode, vi har oplevet, vi trænger til at faa Hjærterne varmede for det, der skal bære Livets store Sag. Det, der blev peget paa Dag for Dag i Skoletiden. Da vil vi ogsaa, trods Krig og Nød, kunne samles om Julens herlige Budskab.

Eder er i Dag en Frelser født, som er den Herre Kristus i Davids By! Ære være Gud i det højeste og Fred paa Jorden, i Mennesker Velbehag!

Glædelig Jul i Jesu Navn!

Jens A. Holst, Formand.

STRØTANKER.

OR femte gang udkommer Danelags Julebog som budbringer fra skolen til dens gamle og nye elever. Den hilser og ønsker en Glædelig Jul trods tidens ufred, først til alle vore mænd i landets tjeneste, paa land og sø, baade herovre og derovre bag bølgerne; og til vore Kvinder i Røde Kors- og hospitalstjeneste. Dernæst til alle i det civile arbejde. Ogsaa vi har en post at vogte, ogsaa dér gælder det at være trofaste. Vi er med jer i kampen for retfærdighed, og ikke mindst jer, der virker i det aandelige arbejde under selve kampen mod prøjsermagten. Gid I snart maa sejre og atter slutte kredes med os herhjemme.

Vor plan for Julebogen blev ikke helt virkeliggjort i aar. Ogsaa det maa Tyskerne staa til regnskab for. Bidrag fra mænd i Danmark har vi ikke faaet, og saa i sommer blev hovedredaktøren, Pastor S. D. Rodholm, udnævnt til 1st Lieutenant and Chaplain. Naar hovedet er borte, er halen ikke meget bevendt. Pastor Kjølhede har ikke fortsat med skolens historie, som mødet her i Februar ønskede. Andre har saa taget fat. Tak til dem, der har ydet et godt bidrag, saa at heftet kunde udkomme igen i aar. Jeg vil nødig undvære det, da jeg en gang vil have alle de minder samlet og indbundet, ja, maaske i læderbind og forgyldt indskrift. En „honor-roll“ over vore medlemmer i tjenesten har hidtil været umulig af flere grunde. Det kan muligvis realiseres til næste aar. Vi har mange medlemmer med i tjenesten, og de er heller ikke undermaalere dér. Vi er stolte af dem.

„In Memoriam“ fortsættes. For et par dage siden fik jeg bud om, at to af vore unge mænd, nemlig Frede Østergaard og Ejner Strandkov, er bortrevne under den frygtelige influenza epidemi, men et minde om dem kan jeg ikke naa at faa med i aar. De var begge indkaldt i soldatertjenesten, og vi mindes dem begge som to af vore kække og trofaste „drenge“.

I aar fejrer Danelag ti aars jubilæum. Har vi saa været til nogen nytte? Udtalelser fra enkelte medlemmer synes at vidne om, at vi har. Medlemsantallet forøges hvert aar. Er det saa tegn paa styrke? Vi haaber det. Vi har i aar opvækket nogle af de slumrende hukommelser og tillige faaet en lille flok nye med, ja, endda nye medlemmer iblandt elever fra forrige aarhundrede. Det skyldes vore repræsentanters ihærdige arbejde. Maalet, 1000 af de 2200 elever, der har været her, har vi endnu ikke naaet, men maaske det kan naas inden Fastelavn. Her ved skolen har vi faaet ca. 99% af elevflokken i de sidste to aar. I aar faar vi nok 100% „enlistment“ i Danelag.

Men vi maa langt videre endnu. Danelags opgave er ikke direkte financieret støtte for G. V. C. Vor opgave er langt større. Var den løst, var interessen levende, da kom midlerne uden videre.

Man siger, at Danelag er et bindeled, altsaa noget fælles, der binder eller knytter os sammen. Passer det, da maa det være levende; thi noget dødt, noget, der har mistet sin kraft, kan ikke binde. Skal det knytte og være stærkt, da maa baandet være frikst. Kraften maa ikke være borte. Er Danelag da en kæde, et bindeled imellem os, som et værn om en skat, vi alle har funden og faaet beriget paa skolen, da maa den holdes frisk, da maa der være liv.

Hvori bør det vise sig? Hvor der er liv, maa der være vækst. Liv og stilstand hører ikke sammen. Er der virkelig liv i Danelag, da maa det vise sig udadtil, saa at vi deler ud til andre af det, der har faaet livsværdi for os. Lad os da være budbringere til ungdommen dér, hvor vi færdes, og værne om den danske højskolesag i samklang med det bedste i amerikansk aandsliv. Det store i livet lader sig ikke skjule. Det vil ud at tjene. Lad det da faa lov til at leve videre, saa at vi

Keep the Homefires burning,
While your hearts are yearning,
Though your lads are far away
They dream of Home;
There's a silver lining
Through the dark clouds shining,
Turn the dark cloud inside out,
Till the boys come home.

I aar glæder vi os til at fejre Julefesten ovre i den ny kirke. Selv om Juleaften og Juledag var nok saa højtidelige i foredrags-

salen, har mange vist ønsket, at vi havde en kirkebygning. Nu har vi den. Maatte vi unge, der samles her, da ret paaskønne den gave og altid søge derhen, naar der kaldes til kirke.

Hermed en: Glædelig Jul!

A. E. Frost.

Resultatet fra Valget af „Danelag“s Styrelse.

Der er indkommen 97 Stemmekort. For Formand fik Jens A. Holst 72 Stemmer, S. Isaksen 23 og J. J. Lerager 2 St. For Næstformand og Sekretær fik Arthur Frost 55 St., J. P. Andreasen 24 og Hans Jensen 18 St. For Kasserer fik J. P. Andreasen 49 St., Holger Strandskov 33 og Hans Jensen 15 St. 4de Medlem: Ada Stenberg 49 St., Sigrid Koch 28 og Milda Schmidt 20 St. 5te Medlem: Milda Schmidt 44 St., Mrs. Sigrid Knudsen Larsen 33 og Ada Stenberg 20 Stemmer.

Styrelsen for det kommende Aar bliver: Jens A. Holst, Formand; Arthur Frost, Næstformand og Sekretær; Jens P. Andreasen, Kasserer; Ada Stenberg, 4de Medlem; Milda Schmidt, 5te Medlem.

Skolens Forstander indbyder Danelag til at holde Aarsmøde Fastelavns Søndag. Vi siger Tak for Indbydelsen. Kom saa saa mange, som har Lejlighed. Lad os ikke glemme at gøre Brug af Skolens Gæstfrihed.

Med Hilsen!

Jens A. Holst.

Navn og Adresse paa „Danelag“s Medlemmer.

- Almsted, Rev. Chr. Andersen, ~~63 N. River~~ *Solway St., San Jose, Cal.*
 Ammentorp, George C., 3115 Augusta St., Chicago, Ill.
 Ammentorp, Arthur, G. V. C.
 Andraesen, Jens P., G. V. C.
 Andersen, Herman F., Story City, Ia.
 Andersen, Henry, Askov, Minn.
 Andersen, Lauritz, 3620 E. 42nd St., Mpls., Minn.
 Andersen, F. A., Spreckels, Cal., Box 164.
 Andersen, Andreas J., 3620 E. 42nd St., Mpls., Minn.
 Andersen, Niels Chr., Alta, Ia., R. 3, Box 59.
 Andraesen, Hans P., 127 Havemeyer Pl., Greenwich, Conn.
 Atzer, Sophus, Box 609, Newell, Ia.
 Björn, Johanne, Kimballton, Ia.
 Brøns, Agnes, Enumclaw, Wash.
 Bendixen, Otto, 1208 Boyd Ave., Des Moines, Iowa.
 Bentsen, Carl, 158 Allen Place, Hartford, Conn.
 Borre, Sigurd, Viborg, S. Dak.
 Berg, Niels, Marne, Ia., R. 1.
 Christensen, Peter C., Audubon, Ia.
 Christensen, Thomas P., Tyler, Minn.
 Christensen, Martine, Tyler, Minn.
 Christiansen, Christian, Wilbur, Wash.
 Christiansen, Christian, Dow City, Ia.
 Christensen, Martin, Danmark.
 Christensen, Emma, 2312 15th Ave. So., Mpls., Minn.
 Christensen, Claus H., Hampton, Ia., R. 6.
 Christensen, Adolph, Exira, Ia.
 Christensen, Anna M., 1238 Carlisle Ave., Racine, Wis.
 Christensen, Bothilda, Hampton, Ia., R. 2.
 Christensen, Chris B., Hampton, Ia., R. 2.
 Christensen, Anton, Elk Horn, Ia., R. 1.
 Clausen, Mrs. Sine Damgaard, Lindsay, Neb., R. 1, Box 74.
 Diken, Rev. J., Withee, Wis.
 Damgaard, Caroline, G. V. C.
 Danielsen, Daniel, Viborg, S. Dak.
 Dahl, Jens Jensen, Peters, Neb.
 Dahl, Mrs. Sofia Jensen, Peters, Neb.
 Duus, Einer, Tyler, Minn.
 Duus, Marie, Tyler, Minn.
 Due, Ingeborg, Iowa Lutheran Hospital, Des Moines, Ia.
 Davidsen, Gertrude, Ringsted, Ia.
 Eriksen, Elsie, Des Moines, Ia., G. V. C.
 Enebo, John, 715 Commonwealth Ave., Detroit, Mich.
 Esbensen, Myrtle, 1030 E. 7th St., Des Moines, Ia.
 Faaborg, Simon C., Medicine Lake, Mont.
 Feddersen, Marie, 15 May St., Racine, Wis.
 Fredericksen, Nanna, Newell, Ia.
 Frost, Arthur E., G. V. C.
 Frost, Alfred, Withee, Wis.
 Frost, Thyra E., Withee, Wis.
 Fisker, Marie, Iowa Lutheran Hospital, Des Moines, Ia.
 Fenger, Ejvind, Askov, Minn.
 Fenger, Gunnar, Askov, Minn.
 Gravesen, Chris, Newell, Ia.
 Groskurth, Andreas, Dagmar, Mont.
 Gravesen, Jens B., Ida Grove, Ia.
 Gravenagaard, Hans P., Kronborg, Marquette, Nebraska.
 Gravenagaard, Marie, Kronborg, Marquette, Nebraska.
 Højbjerg, Rev. C. P., G. V. C.
 Haahr, Agnes, Niagara, N. Dak., R. 2.
 Hald, Anker, Harlan, Ia., R. 2.
 Holst, Axel, Cedar Falls, Ia.
 Holst, Thorvald, Cedar Falls, Ia.
 Holst, Signe, Cedar Falls, Ia.
 Holst, Rev. J. A., Cedar Falls, Ia., R. 3.
 Holst, Mrs. Sine Larsen, Cedar Falls, Ia., *Route 3, Luthers W. Mass. Wash. #169*
 Hansen, Mrs. Anna, Withee, Wis., L. B. 14.
 Hansen, Andrea, 14 Wave St., W. Somerville, Mass.
 Hansen, Ejnar, Union Grove, Wis., R. 7, B. 9.
 Hansen, Rigmor, Hampton, Ia., R. 1, Box 8.
 Hansen, Emil A., Avondale, Mont., Box 53.
 Hansen, Svend, Tyler, Minn.
 Hansen, Rev. Viggo M., 8 Mayo St., Portland, Maine.
 Hansen, Mrs. Rebekka Madsen, 8 Mayo St., Portland, Maine.
 Hansen, Dora, Andelsmejeriet, Ebeltoft, Danmark.
 Hansen, Rev. H., 419 Compton Ave., Perth Amboy, N. J.
 Holm, Esther, Elba, Neb.
 Henriksen, Viggo Vald., Hudson, Ia., R. 2.
 Hemmingsen, Frode, Shawnee, N. Dak.
 Husmann, Fred, 997 Turnbull Ave., Detroit, Mich.
 Haahr, Verner, Newell, Ia.
 Hermansen, Elma, Dannebrog, Neb.
 Ibsen, Ida, G. V. Station, Des Moines, Ia.
 Isaksen, Rev. Søren, Ringsted, Ia.
 Jepsen, Mrs. Theodora Mathiesen, Key Port, New Jersey.
 Jensen, Jens Kr., G. V. C.
 Jensen, Eva, 1710 17th Ave., Central City, Nebraska.
 Jensen, Jens Peter, Exira, Ia.
 Jensen, Alfred, G. V. C.
 Jensen, J. L., 1322 Boyd Ave., Des Moines, Iowa.
 Jensen, Hans O., G. V. C.
 Jensen, Peter, 1208 Boyd Ave., Des Moines, Iowa.
 Jensen, Chr., Danburg, Ia., R. 4.
 Jensen, Arnold, 1322 Boyd Ave., Des Moines, *Iowa, Nels - Jensen, Des. #3*
 Jørgensen, H. P., 1332 Boyd Ave., Des Moines, Ia.
 Jørgensen, Jørgen, 2423 Carney Ave., Mari- nette, Wis.
 Jørgensen, Rev. Hakon, Hetland, S. Dak.
 Jørgensen, Johannes, Kimballton, Ia.
 Jørgensen, Ottar, Kimballton, Ia.
 Juhl, Rev. Hans, Ferndale, Cal.
 Juhl, Mrs. Anna Bertelsen, Ferndale, Cal.
 Jespersen, Niels, Viborg, S. Dak., R. 3.
 Jacobsen, Agnes H., Askov, Minn.
 Jacobsen, Andreas, Withee, Wis.

- Johansen, Chr. Johannes, Kimballton, Ia.
 Johansen, Chr., Tyler, Minn.
 Johansen, Johannes, Cumberland, Ia., B. 159.
 Johansen, Margrethe, Tyler, Minn.
 Johnson, George, Cedar Falls, Ia., R. 3.
 Jespersen, Kristine M., 3215 Blaisdell Ave.,
 Mpls., Minn.
 Jessen, Rev. H. J., Brush, Colo.
 Jéssen, Mrs. Katrine Madsen, Brush, Colo.
 Kildegaard, Rev. A. C., 1179 Hoe Ave., New
 York.
 Kildegaard, Mrs. Ellen C., 1179 Hoe Ave.,
 New York.
 Knudsen, Mrs. Marie Hansen, Enumelaw,
 Wash.
 Kilstoffte, Helge, Askov, Minn.
 Kristiansen, Niels Kr., Cedar Falls, Ia., R. 2.
 Kjeldgaard, Clara, 3319 S. 19th St., Omaha,
 Nebraska.
 Kyhl, Anders H., Hampton, Ia., R. 6.
 Kjaer, Svend, G. V. C.
 Kruger, Fred, Wheaton, Ill.
 Kristensen, Rev. Evald, Viborg, S. Dak.
 Knudsen, Klara, 3325 S. 22d. St., Omaha,
 Nebraska.
 Knudsen, Karen, G. V. C.
 Krogh, Jens, Earlham, Ia.
 Knudsen, Peter Andreasen, Audubon, Ia.
 R. 5, Box 67.
 Krogh, Andreas Hansen, Audubon, Ia., R. 5,
 Box 67.
 Kock, Sigrid J., Kimballton, Ia.
 Lerager, Rev. J. J., Cozad, Neb.
 Lerager, Mrs. Anna Petersen, Cozad, Neb.
 Larsen, Jens, Farwell, Neb., Box 113.
 Larsen, Ludvig, 2144 S. 15th St., Lincoln,
 Nebraska.
 Larsen, Rev. L. C., Moorhead, Ia., R. 1.
 Larsen, Mrs. Sigrid Knudsen, Moorhead, Ia.,
 Route 1.
 Larsen, Hjern, 121 Green St., Boone, Ia.
 Larsen, Marius, Tyler, Minn.
 Larsen, Peter, Hampton, Neb., R. 1, Box 41.
 Larsen, Esther, 1205 Bluff St., Cedar Falls,
 Iowa.
 Larsen, Anton, Uldum Højskole, Danmark.
 Larsen, Anna, 2710 Webster St., San Fran-
 cisco, Cal.
 Larsen, Valborg, G. V. C.
 Lind, Alfred E., Hampton, Ia., R. 6.
 Lind, Jens, Antelope, Mont., Box 13.
 Lund, Mrs. Metha Refshauge, Cedar Falls,
 Ia., R. 3.
 Møller, Niels Chr., Bassano, Alberta, Canada.
 Møller, Anna I., Hampton, Ia. R. 2, Box 20.
 Møller, Dagmar, Hampton, Ia., R. 2, Box 20.
 Møller, Ida, Hampton, Ia., R. 2, Box 20.
 Møller, Benjamin, Hampton, Iowa, R. 2,
 Box 20.
 Møller, Ruth, Hampton, Ia., R. 2, Box 20.
 Miller, Niels P., Dagmar, Mont.
 Miller, Peter., Dagmar, Mont.
 Miller, Olga, Audubon, Ia.
 Miller, Mrs. Berthine Petersen, Kimballton,
 Iowa.
 Martinsen, Lillie Rasmussen, Niagara, N.
 Dak., R. 2.
 Majland, Rev. Fr. K. P., 792 E. 46st.,
 Los Angeles, Cal.
 Madsen, Sigrid, Cedar Falls, Ia., R. 2, Box
 No. 36.
 Madsen, Dagmar, Cedar Falls, Ia., R. 2,
 Box 36.
 Madsen, Alma, Kimballton, Ia.
 Madsen, Rev., P. J., Niagara, N. Dak., R. 2.
 Madsen, Aage, Kimballton, Ia., R. 1, Box 49.
 Madsen, Emilie, Wilbur, Wash., Box 94.
 Madsen, Harald, G. V. C. *Don't know*
 Mikkelsen, Mikael, G. V. C.
 Mikkelsen, Amalia, Newell, Ia.
 Mikkelsen, P. Chris, Union Grove, Wis.,
 Box 91.
 Mikkelsen, Herman, Tyler, Minn.
 Mikkelsen, Thorvald, Newell, Ia.
 Mikkelsen, Anna, Newell, Ia.
 Mikkelsen, Karen, Newell, Ia.
 Mosbæk, Anna, Tyler, Minn.
 Mosbæk, Ellen, Askov, Minn.
 Majgaard, Mariane, G. V. C.
 Mark, Christian, Box 26, Aurelia, Ia.
 Munch, Jens P., G. V. C. *not known*
 Nielsen, Rev. N. C., Kenmare, N. Dak.
 Nielsen, Jorgen, 3620 E. 42nd St., Mpls.,
 Minn.
 Nielsen, Julius, 1332 Boyd Ave., Des Moines,
 Iowa.
 Nielsen, Lauritz, 227 Sunny Side Avenue,
 Waterloo, Ia.
 Nielsen, Alfred C., Dannebrog, Neb.
 Nielsen, Thora, Cedar Falls, Ia., R. 4.
 Nelson, Mattie, Crystal Falls, Mich., Box 551.
 Nielsen, N. C., Dannebrog, Neb., R. 1, B. 68.
 Nielsen, Mrs. Signe Overgaard, 816 Sheridan
 Ave., Des Moines, Ia.
 Nielsen, Fred E., Badger, S. Dak., Box 35.
 Nielsen, Mathilda, Cedar Falls, Ia.
 Nelson, Ole, Exeter, Neb.
 Nelsen, Jens, Badger, S. Dak., Box 13.
 Nielsen, Niels C., Exira, Ia., R. 5.
 Nielsen, Anna, Exeter, Neb.
 Nissen, Anna, Marquette, Neb., R. 1.
 Nygaard, Margrethe H., 1322 Boyd Ave., Des
 Moines, Ia.
 Nymann, Jens, Hampton, Ia.
 Olsen, Mrs. Adele Gravengaard, Marquette,
 Nebraska.
 Olsen, Kristiane, Tyler, Minn.
 Olsen, Carl, Elkhorn, Ia.
 Olsen, Arild C., 2416 So. 10th St., Omaha,
 Nebraska.
 Olsen, Marie, 2416 So. 10th St., Omaha,
 Nebraska.
 Petersen, Karl G., Østergade 89, Rønne,
 Bornholm, Danmark.
 Petersen, Jens L., Hetland, S. Dak., R. 1,
 Box 28.
 Petersen, Metha, 3340 So. 17th St., Omaha,
 Nebraska.
 Petersen, Frederik, 1318 Boyd Ave., Des
 Moines, Ia.
 Petersen, Olav, Fremont, Neb., R. 2.
 Petersen, Andreas, Tyler, Minn.
 Petersen, Christian, Alden, Minn.
 Petersen, Hans A. Chr., G. V. C. *Don't know*
 Petersen, Otto R., Audubon, Ia., R. 5.
 Petersen, Peter D., Dodge City, Kansas,
 Box 852.
 Petersen, Johanne, 1006 5th Ave., Council
 Bluffs, Ia.
 Petersen, Peter Paul, 3443 Halsted St., Chi-
 cago, Ill.
 Petersen, Alma, Askov, Minn.
 Petersen, Helene, 1033 E. 6th St., Des Moi-
 nes, Iowa.
 Petersen, Louise, Newell, Ia.
 Petersen, Peter, Exeter, Neb., R. 3.
 Petersen, Marie, Kimballton, Ia.
 Plambeck, Rev. Henrik, Diamond Lake, Minn.
 Poulsen, Dagny, Askov, Minn.
 Rodholm, Rev. S. D., 1202 Sheridan Ave.,
 Des Moines, Ia.
 Rodholm, Rev. J. A. M., 300 Walnut St.,
 Manistee, Mich.
 Rasmussen, Minnie, Audubon, Ia., R. 5.

